

ΒΙΟΣ, ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ τοῦ ΡΟΥΜΑΝΟΥ

Ο όσιος Ιωάννης γεννήθηκε στις 23 Ιουλίου 1913 στη Ρουμανία και συγκεκριμένα στο χωριό Χοροδίστεα της επαρχίας Μπουκοβίνα, που βρίσκεται στην βόρεια πλευρά της Μολδαβίας, από γονείς ευσεβείς χριστιανούς, τον Μάξιμο και Αικατερίνη Ιακώβ. Κατά την βάπτισή του, τού δόθηκε το όνομα Ηλίας· κανένας δεν μπορούσε να υποψιαστεί ότι ο μικρός Ηλίας θα ζούσε μια μέρα στους τόπους που έζησε ο Άγιος Προφήτης Ηλίας.

Σε ηλικία έξι μηνών, έμεινε ορφανός από μητέρα ενώ τρία χρόνια αργότερα έχασε και τον πατέρα του, ο οποίος αγωνιζόταν στον πόλεμο που διεξήγε η Ρουμανία εναντίων των Ούγγρων. Αφού ορφάνεψε και από τους δύο γονείς, την μέριμνα και την φροντίδα του ανέλαβε η γιαγιά του Μαρία. Αυτή είχε τον διακαή πόθο να μονάσει, αλλά αφού ανέλαβε την φροντίδα του μικρού Ηλία, δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει την επιθυμία της.

Από τον καιρό που ο μικρός είχε ορφανέψει, τρεφόταν μόνο με τσάι και κάπου-κάπου έπινε και γάλα από μία γειτόνισσα. Έτσι, ο Όσιος Ιωάννης είχε συνηθίσει στην νηστεία από την παιδική του ηλικία. Η γιαγιά του Μαρία, βλέποντας το ορφανό της εγγόνι και γνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει τον πόθο της - δηλαδή να μονάσει - έκλαιγε συνεχώς.

Όταν το αγόρι μεγάλωσε λίγο, αυτή του διάβαζε για τα Πάθη του Χριστού και τους βίους των Αγίων. Σιγά-σιγά, τον έμαθε να διαβάζει και ο ίδιος και καθώς διάβαζε το αγόρι, εκείνη έκλαιγε. Ένα βράδυ, η γιαγιά του άρχισε να κλαίει δυνατά. Βλέποντάς την ο μικρός, στεναχωρήθηκε και τη ρώτησε:

«Μητέρα, γιατί όταν εγώ διαβάζω, εσύ κλαις τόσο δυνατά και ειδικά όταν διαβάζω για τα Πάθη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού;»

- «Ω! Παιδί μου!» είπε αυτή «τον καημό μου εσύ δεν τον ξέρεις. Η μητέρα σου δεν είμαι εγώ· η μητέρα σου χάθηκε!»

Εκείνη την στιγμή, του διηγήθηκε τα πάντα λεπτομερώς. Του εξομολογήθηκε την απραγματοποίητη επιθυμία της να μονάσει και τον παρακάλεσε να προσεύχεται, να την ανταμείψει ο Θεός για τον κόπο που έκανε για να τον μεγαλώσει. Μετά από αυτή την αποκάλυψη, όσες φορές το αγόρι διάβαζε από τα ιερά βιβλία, έκλαιγε και αυτό γνωρίζοντας ότι είναι μόνο στον κόσμο. Όταν έφτασε σε ηλικία δέκα ετών, αναχώρησε και εκείνη για τα αιώνια και έτσι, την φροντίδα και την μέριμνα του Ηλία ανέλαβε ένας θείος του με το όνομα Αλέκος, ο οποίος ήταν δεύτερη φορά παντρεμένος με μία γυναίκα που είχε πολλά παιδιά. Ο Ηλίας ήταν πολύ έξυπνος· ξεχώριζε από τα παιδιά του θείου του και για αυτό τον λόγο τον ζήλευαν και πάντα τον αδικούσαν. Όταν στο τραπέζι κάθονταν πολλά παιδιά αυτός ένιωθε ξένος· έτρωγε λίγο και σηκωνόταν από το τραπέζι σχεδόν νηστικός· έτσι, από μικρός έκλαιγε και νήστευε πάρα πολύ, αποκτώντας με αυτό τον τρόπο αρετές τις οποίες έχει ένας τέλειος μοναχός: ταπείνωση, νηστεία, προσευχή και φτώχεια και στο τέλος προσφυγιά.

Όταν αποφοίτησε από το δημοτικό, ο δάσκαλος συμβούλεψε τον θείο Αλέκο να τον στείλει σε ανώτερο σχολείο, λέγοντάς του ότι είναι κρίμα να μην αφήσει αυτό το αγόρι που είναι τόσο σοφό, να μάθει περισσότερα. Ο θείος του ακολουθώντας τη συμβουλή του δασκάλου, τον έστειλε για σπουδές στο Λύκειο Δημήτριος Καντεμίρ στην πόλη Τσερναούτσι της επαρχίας Μπουκοβίνα, όπου έμεινε τρία χρόνια και τέσσερις μήνες και στις τελικές εξετάσεις του 1932 αρίστευσε. Στο σχολείο ο Ηλίας είχε υπομείνει πολλά. Επειδή ήταν ορφανός δεν πλήρωνε για δίδακτρα, για τα βιβλία, για τη σχολική στολή και για τα άλλα έξοδα. Ο θείος του Αλέκος δεν του έστελλε ούτε ένα κέρμα· κοιμόταν και έτρωγε στην εστία του λυκείου.

Κάθε βράδυ ζητούσε ένα βιβλίο από τον καθηγητή του, το διάβαζε τη νύχτα και την επόμενη μέρα το επέστρεφε. Έτσι έκανε με όλα τα βιβλία για όσο καιρό σπούδαζε. Στις εκδρομές και στις παρελάσεις δεν πήγαινε διότι δεν είχε ρούχα κατάλληλα. Ένα κέρμα στην τσέπη για να αγοράσει και αυτός κάτι γλυκό όταν έβγαινε με τα άλλα αγόρια δεν είχε. Στεναχωριόταν όταν οι συμμαθητές του πήγαιναν στην εκδρομή και αυτός έπρεπε να μένει μόνος στην εστία· όταν όμως έμενε δεν καθόταν άπραγος, αλλά διάβαζε, μελετούσε και προσευχόταν συνεχώς. Το καλοκαίρι κατά την διάρκεια των διακοπών, πήγαινε στον θείο του και τον βοηθούσε στο σκάλισμα των χωραφιών, στο θερισμό και στις άλλες οικιακές δουλειές. Ουδείς θυμάται να τον είχε δει να κάνει επισκέψεις ή να κουβεντιάζει άσκοπα με άλλους.

Όταν έδωσε εξέταση στη Μητρόπολη Τσερναούτσι, εξομολογήθηκε σε έναν αρχιμανδρίτη ο οποίος τον συμβούλεψε να μείνει εκεί για να σπουδάσει θεολογία. Μετά από λίγο καιρό, ο αρχιμανδρίτης εξαιτίας κάποιων διαφωνιών με άλλους πατέρες, αναγκάζεται να φύγει και κατά την αναχώρησή του, λέγει στον Ηλία να μην μείνει εκεί, αλλά να πάει στο μοναστήρι Νεάμιτς. Δια τούτο, του δίνει και μία συμμαρτυρία προς τον γέροντα Νικόδημο Μουντεάνου, μετέπειτα Πατριάρχη της Ρουμανίας.

Ο έφηβος σκεφτόταν τι να κάνει. Οι συμφοιτητές του είχαν όλοι κάνει εγγραφή ο καθένας στο πανεπιστήμιο της αρεσκείας του· αλλά αυτός τι να κάνει; Μια μέρα μετά από πολλή προσευχή, άκουσε καταμεσήμερα μία φωνή να του φωνάζει «Μοναστήρι»! Νιώθοντας στην ψυχή του ένα συγκεκριμένο κάλεσμα από τον Θεό, για μία καθαρή ζωή στον μοναχισμό, φεύγει αμέσως για το μοναστήρι Νεάμιτς. Ο γέροντας τον δέχεται και μένει εδώ σχεδόν όλο το 1933. Διορίζεται σε πολλές υπακοές, μεταξύ των οποίων και βοηθός του γνωστού φαρμακοποιού και μεγαλοσχήμου μοναχού Ιώβ. Ακολούθως γίνεται και βιβλιοθηκάριος του μοναστηριού. Στην υπακοή αυτή, αρρωσταίνει εξαιτίας της ταξιδέτησης βιβλίων που ήταν γεμάτα σκόνη και μούχλα. Λόγω του κρούου αέρα που έμπαινε από τα παράθυρα και από τις χαραμάδες του πατώματος, αρρώστησε με ρευματισμό τον οποίο έπρεπε να υπομένει σε όλη του τη ζωή. Στο μοναστήρι, φίλεψε με πολλούς μελετημένους γέροντες πατέρες, με τους οποίους κουβέντιαζε για τη σωτηρία της ψυχής και για το θέμα της αλλαγής του ημερολογίου, το οποίο ήταν το πολυσυζητημένο θέμα-κλειδί.

Στην διακονία του βιβλιοθηκαρίου όπου είχε ταχθεί, είχε τη δυνατότητα να διαβάσει το Πηδάλιο του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου και άλλα πολλά βιβλία, τα οποία ξεκαθαρίζουν το θέμα της βαπτίσεως και της αλλαγής του ημερολογίου. Φίλεψε μετά και με έναν αδελφό από την Μπουκοβίνα, τον οποίο ο γέροντας αποφάσισε να κείρει μοναχό, αλλά αυτός αρνήθηκε προβάλλοντας την δικαιολογία ότι πρώτα πρέπει να πάρει την αληθινή βάπτισμα με κατάδυση όπως όρισαν οι Άγιοι Απόστολοι και όχι με ράντισμα όπως γινόταν τότε στην Μπουκοβίνα λόγω της Ουνιτικής επίδρασης στην περιοχή.

Μαζί με αυτόν, ο αδελφός Ηλίας αποφάσισε να πάει στο Άγιο Όρος όπου κρατείται το αληθινό ορθόδοξο ημερολόγιο. Δοκίμασαν να βγάλουν διαβατήριο αλλά δεν τα κατάφεραν, διότι έπρεπε πρώτα να υπηρετήσουν τη στρατιωτική τους θητεία. Ο Ηλίας όμως, πιστεύοντας ότι θα καταφέρει να βγάλει διαβατήριο ως απλός πολίτης, ξυρίστηκε αλλά πάλι δεν τα κατάφερε· δεν επέστρεψε όμως στο Νεάμιτς. Πήγε στο μοναστήρι Τούρνου, στην κοιλάδα του Όλτου ποταμού. Εκεί, λίγες μέρες πριν είχε καεί η εκκλησία. Όταν τον είδαν οι έξι πατέρες, τον παρακάλεσαν πολύ να μείνει μαζί τους για να τους βοηθήσει διότι δεν ήταν κανένας τους νέος. Ο Ηλίας έμεινε με χαρά εκεί έναν ολόκληρο χρόνο. Το μοναστήρι είχε περιβόλι με καρποφόρα δέντρα, από τα οποία ο Ηλίας τρεφόταν και

καλύτερευε η υγεία του. Οι πατέρες του μοναστηριού ήθελαν να ξανακτίσουν την εκκλησία που κάηκε και συμβούλευσαν τον Ηλία να πραγματοποιήσει έρανο στα γύρω χωριά μαζί με μία καλογριά από το άλλο μοναστήρι, αλλά ο Ηλίας δεν δέχτηκε να κάνει αυτή την υπακοή.

Όταν κόντεψε ο καιρός να υπηρετήσει την στρατιωτική του θητεία, οι πατέρες τον συμβούλευσαν να χειροτονηθεί μοναχός και διάκονος για να αποφύγει τον στρατό. Ο Ηλίας αρνήθηκε. Δεν επιθυμούσε να μείνει εκεί, όπου όπως και στο Νεάμιτς ακολουθούσαν το νέο ημερολόγιο και έτσι προτίμησε να καταταγεί στο στρατό. Ως στρατιώτης δεν ξυρίστηκε, αλλά άφησε τα γένια. Όταν ολοκλήρωσε την θητεία του πήγε πάλι στο Νεάμιτς, επειδή άκουσε ότι είχε αλλάξει ο γέροντας. Αλλά ούτε αυτή τη φορά βρήκε ησυχία. Παρόλο που κατόπιν πολλών πιέσεων είχε καρεί μικρόσχημος μοναχός, μία δυνατή φωτιά έκαιγε στην καρδιά του. Ήθελε να πάει στους Αγίους Τόπους γιατί άκουσε ότι εκεί κρατείται το ορθόδοξο ημερολόγιο της Ανατολικής Εκκλησίας.

Η επιθυμία του πραγματοποιείται το φθινόπωρο του 1936, αφού καταφέρνει με δυσκολίες να εξασφαλίσει άδεια από τους ανωτέρους της εποχής για να φύγει. Στα Ιεροσόλυμα, ο αδελφός Ηλίας φτάνει με ακόμα δύο μοναχούς από το μοναστήρι Νεάμιτς, τον μοναχό Κλαύδιο και τον μοναχό Δαμασκηνό, οι οποίοι μετά το προσκύνημα στους Αγίους Τόπους επέστρεψαν στη Ρουμανία. Ο Ηλίας όμως, αν και με δυσκολία, εισήλθε στην κοινότητα της Λαύρας του Αγίου Σάββα που βρίσκεται ανάμεσα στην Βηθλεέμ και τη Νεκρά Θάλασσα. Η δυσκολία που αντιμετώπισε, οφειλόταν σε δύο λόγους. Πρώτος λόγος, ήταν επειδή ο πρίγκιπας της Ρουμανίας Ιωάννης Κούζας, κατέσχε τις περιουσίες των ελληνικών μοναστηριών που υπήρχαν στις Ρουμανικές χώρες, με αποτέλεσμα οι έλληνες των αγίων τόπων να βλέπουν με καχυποψία τους ρουμάνους μοναχούς. Δεύτερος λόγος, ήταν επειδή στο μοναστήρι υπήρχε ένας ζηλωτής Βλάχος ιερομόναχος και πνευματικός, ο π. Σάββας, που ήξερε καλά ρουμανικά και έτσι ο γέροντας φοβόταν μήπως φιλέψει μαζί του.

Η Λαύρα όμως, είχε μεγάλη έλλειψη από μοναχούς. Έτσι, ο ηγούμενος Νικόλαος πήγε στον Πατριάρχη και ζήτησε την προσωπική του γνώμη. Εκείνος του απάντησε, ρωτώντας τον γιατί να μην τον δεχθεί στην Λαύρα αφού ήταν και νέος. Σύμφωνα λοιπόν με την συμβουλή του Πατριάρχη τον δέχτηκε. Στη συνέχεια, αφού του έδωσε σωστή βάπτισμα με κατάδυση και όχι με ράντισμα όπως γινόταν στην γενέτειρά του την Μπουκοβίνα, τον έκειρε μεγαλόσχημο μοναχό δίνοντάς του το όνομα Ιωάννης. Αξιοσημείωτο είναι το ότι ως παλαιός αδελφός Ηλίας αλλά και ως νέος πατήρ Ιωάννης έφερε τα ονόματα των δύο μεγάλων Προφητών, του Προφήτη Ηλία του ζηλωτή και του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστή. Αξιώθηκε να ζήσει στους τόπους όπου ασκήτευσαν εκείνοι, τους οποίους

είχε πάντοτε ως καθρέφτη και στήριγμα σε όλους τους πειρασμούς και τις θλίψεις του.

Εδώ στην Λαύρα, μαθαίνει καλά την ελληνική γλώσσα, μελετά, επισκέπτεται τακτικά τη σπουδαία βιβλιοθήκη του μοναστηριού και κάνει πολλές μεταφράσεις από τα ελληνικά στα ρουμανικά, προς όφελος όλων των Ρουμάνων που θα τις διαβάσουν. Γίνεται καντηλανάφτης και βοηθός του οικονόμου. Ως καντηλανάφτης, έπρεπε να ανάβει τα καντήλια σε δύο εκκλησίες και τέσσερα παρεκκλήσια. Ερχόταν στο κελί στις δέκα η ώρα τη νύχτα για να ξεκουραστεί· όταν έπρεπε να κοιμηθεί τον ξυπνούσε ο γείτονας, ένας γέρος άρρωστος, ο οποίος μέχρι τότε χόρταινε ύπνο και τώρα ξυπνούσε και έψελνε τροπάρια και κοντάκια. Ο πατήρ Ιωάννης στις έντεκα η ώρα έπρεπε να σηκωθεί για να ελέγξει ξανά τα καντήλια και να κτυπήσει τις καμπάνες.

Μια φορά επέστρεφε στο μοναστήρι από την Ιερουσαλήμ με το γαϊδούρι, μια απόσταση τεσσάρων ωρών. Περίπου στα μισά του δρόμου, βλέπει πάνω σε ένα ύψωμα πολλούς οργισμένους Άραβες, οι οποίοι περίμεναν τον οικονόμο του μοναστηριού ιερομόναχο Παύλο για να τον σκοτώσουν, διότι τους σταμάτησε από το να φέρνουν προμήθειες στο μοναστήρι και τους αντικατέστησε με άλλους. Όταν είδαν τον πατέρα Ιωάννη, νόμισαν ότι είναι ο οικονόμος. Ένας νεαρός ύψωσε το ρόπαλό του για να τον κτυπήσει στο κεφάλι, αλλά αμέσως ο πατέρας του, τού φώναξε: «Σταμάτα! Μην δώσεις, διότι δεν είναι αυτός, είναι άλλος!» Έτσι, γλίτωσε από βέβαιο θάνατο.

Ο μεγαλόσχημος Ιωάννης είχε αναλάβει και την μέριμνα των ασθενών του μοναστηριού. Όταν οι Άραβες έμαθαν ότι είναι συνετός, άρχισαν να έρχονται και εκείνοι για να τους θεραπεύσει. Έτσι, ονομάστηκε γιατρός του μοναστηριού. Εκείνη την εποχή είχαν αρχίσει μεγάλες ταραχές, με τους Άραβες να ξεσηκώνονται εναντίον των Άγγλων και τους Άραβες ασθενείς να μεταφέρονται στο μοναστήρι για θεραπεία. Ο πατήρ Ιωάννης, ήταν πολύ κουρασμένος και αδύνατος πια, λόγω του ότι δεν είχε χρόνο για να ξεκουραστεί. Έχοντας πρόβλημα με τα νεφρά του και αφού το κλίμα και η τροφή του δεν ήταν κατάλληλα, αποφασίζει να φύγει στην έρημο για την ησυχία. Έτσι εξομολογείται στον πατέρα Σάββα, ο οποίος του δίνει ευλογία να φύγει.

Το 1939, φεύγει μαζί με έναν αδελφό που ήλθε τότε από τη Ρουμανία και με έναν Άραβα, ο οποίος κάποια στιγμή επέστρεψε στο μοναστήρι. Προχώρησαν προς την έρημο Φέσκα, η οποία σήμερα λέγεται Κιούμραν, στα μέρη όπου ζούσαν οι Εσενιένοι και όπου κατόπιν ανασκαφών βρέθηκαν μέρη από την Παλαιά Διαθήκη. Δεν είχαν ακόμη πολύ μέχρι τη Φέσκα, αλλά ο δρόμος σταματούσε και έτσι έπρεπε να περπατήσουν πάνω σε πέτρες και άμμο. Η νύχτα πλησίαζε και ήταν πολύ κουρασμένοι. Η ζέστη είχε σκαρφλώσει στους σαράντα βαθμούς και δεν ήξεραν τι να κάνουν για το νερό.

Καθώς σταμάτησαν λίγο για να ξεκουραστούν, είδαν πολλούς σφήκες να ανεβοκατεβαίνουν σε μία βαθιά κοίτη και αφού κοίταξαν με προσοχή, είδαν ότι κάτω υπήρχε νερό· δεν ήξεραν όμως πώς να κατεβούν. Είχαν ωστόσο ένα σχοινί. Δέθηκαν λοιπόν από τη μέση και σιγά σιγά, κατέβηκαν κάτω. Εκεί υπήρχε λίγο νερό που έμεινε στάσιμο από τις χειμωνιάτικες βροχές από όπου έπιναν και οι σφήκες. Ήπιαν και αυτοί και δυνάμωσαν. Κοιμήθηκαν πάνω στην άμμο εκείνη τη νύχτα και τη δεύτερη μέρα πήγαν στο επιθυμητό σπήλαιο, όπου έμειναν μόνο δύο βδομάδες, διότι το νερό δεν ήταν πόσιμο και εκτός αυτού, έρχονταν και οι βεδουίνοι με τα ζώα τους. Μετακινήθηκαν στο σπήλαιο στην Καλαμώννα, το οποίο βρίσκεται σε απόσταση ενός χιλιομέτρου από το μοναστήρι του Αγίου Γερασίμου, προς τον Ιορδάνη.

Έφυγαν νύχτα, διασχίζοντας την έρημο ανάμεσα σε κοίτες και υψώματα. Σε κάποια στιγμή συνάντησαν ένα θηρίο μεγάλο σαν γαιδούρι, το οποίο τους πλησίασε και τους κοίταξε. Ο Θεός όμως τους προστάτεψε και το θηρίο δεν τους ενόχλησε. Ήταν μία ύαινα πολύ επικίνδυνη, που κυνηγά τα μεσάνυχτα.

Το σπήλαιο στην Καλαμώννα ήταν πολύ υγρό και το νερό το έφερναν από το μοναστήρι του Αγίου Γερασίμου. Εν τω μεταξύ ο Ρουμάνος αδελφός έφυγε λόγω της αυστηρότητας της ερήμου, αλλά ήρθε ένας άλλος καλόγηρος πάλι Ρουμάνος, ο μοναχός Ιωαννίκιος. Αυτός έφυγε από το μοναστήρι Κούκοβα της επαρχίας Μπακάου στη Ρουμανία, όπου ο ιερομόναχος Ιωαννίκιος Ντουντέσκου με μία μικρή κοινότητα αδελφών και μοναχών, κρατούσαν με μεγάλη ακρίβεια και αυστηρότητα, τόσο το παλαιό ημερολόγιο όσο και τα υπόλοιπα ορθόδοξα συνήθεια. Την 23^η Απριλίου 1935, οι νεοημερολογίτες ιερείς από τη γύρω περιοχή, ντυμένοι με αστυνομικά ρούχα μετέβηκαν στο εν λόγω μοναστήρι. Εκεί συνάντησαν τα ατσάλινα θελήματα των παλαισημερολογιτών μοναχών, εκ των οποίων τον έναν σκότωσαν μπήγοντάς του ένα ρόπαλο στο στόμα, ενώ τους υπόλοιπους τους οδήγησαν στην κεντρική αστυνομία της Βράντσεα. Εκεί καταδικάστηκαν σε θάνατο διά πυροβολισμού. Η αναγγελία έφτασε στα αφτιά του ρήγα της Ρουμανίας, ο οποίος αμέσως διέταξε την απελευθέρωσή τους. Ένας από εκείνους τους μοναχούς, ήταν και ο μοναχός Ιωαννίκιος ο οποίος - όπως και οι υπόλοιποι - πήρε τον δρόμο της εξορίας, διότι το μοναστήρι τους είχε καταστραφεί από τους εχθρούς της αγίας πίστης, τους νεοημερολογίτες ιερείς. Από το 1935 μέχρι το 1939 ο πατήρ Ιωαννίκιος έμεινε όπου μπορούσε. Στη συνέχεια αναχώρησε για στους Αγίους Τόπους, όπου συναντήθηκε με τον πατέρα Ιωάννη στην Καλαμώννα, με τον οποίο συνασκήτευσε μέχρι το τέλος της ζωής του. Στην Καλαμώννα ο π. Ιωάννης παρέμεινε για ενάμιση χρόνο, κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες επιβίωσης. Λόγω της ακατάλληλης τροφής, ο πατήρ Ιωάννης αρρώστησε με δυσεντερία από την οποία υπέφερε για ενάμιση χρόνο.

Αυτή την περίοδο, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος βρισκόταν στο αποκορύφωμά του. Οι Γερμανοί κόντευαν από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και επειδή η Ρουμανία ήταν σύμμαχος με την Γερμανία, οι Άγγλοι μάζεψαν όλους τους Ρουμάνους σε έναν τόπο μαζί με τους Γερμανούς και τους Ιταλούς. Τον πατέρα Ιωάννη, παρόλο που ήταν άρρωστος τον κράτησαν εννέα μήνες περισσότερο, επειδή μιλούσε πολλές γλώσσες. (γερμανικά, γαλλικά, αραβικά και ελληνικά) Μετά την απελευθέρωσή του, επέστρεψε πάλι στο μοναστήρι του Αγίου Σάββα. Εδώ άρχισε πάλι να κάνει τις προηγούμενες του υπακοές· τώρα όμως, εκτός από αναμικρός, ήταν πιο αδύναμος και το κλίμα δεν τον βοηθούσε καθόλου.

Γύρω στο 1947, η ρουμανική σκήτη στον Ιορδάνη είχε ανάγκη από λειτουργούς. Για αυτό, ζήτησε από το Πατριαρχείο να χειροτονηθεί διάκονος ο πατήρ Ιωάννης ο Ρουμάνος. Αυτός είχε προτραπεί δύο φορές να χειροτονηθεί διάκονος, μία φορά στο μοναστήρι Τούρνου και μια στο μοναστήρι Νεάμιτις αλλά δεν δέχθηκε. Τώρα όμως, για να μπορέσει να αναχωρήσει στην ησυχία δέχθηκε. Χειροτονήθηκε ιεροδιάκονος στις 13 Μαΐου 1947 και στις 14 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους, χειροτονήθηκε ιερομόναχος από κάποιο αρχιερέα Ειρήναρχο. Έπειτα δέχθηκε και χειροθεσία ηγουμένου για τη ρουμανική κοινότητα στον Ιορδάνη. Ο προϊστάμενος αμέλησε να τον στείλει στον Ιορδάνη· ο πατήρ Ιωάννης του είπε ότι δεν θέλει να μείνει στην πόλη και αμέσως επέστρεψε στο μοναστήρι του Αγίου Σάββα. Βλέποντας την κατάσταση, τον κάλεσε πίσω και τον άφησε να πάει στον Ιορδάνη, αλλά χωρίς τροφή και χωρίς καμιά υλική βοήθεια. Ο πατήρ Ιωάννης πήγε στον Ιορδάνη μαζί με τον μαθητή του Ιωαννίκιο.

Βρισκόμαστε στον Δεκέμβριο του 1948, όταν ο πόλεμος μεταξύ Εβραίων και Αράβων βρίσκεται στην ακμή του. Τόσο ο Ιορδάνης ποταμός, όσο και το μικρό ρυάκι που περνά δίπλα από το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Χοζεβίτη υπερχείλισαν, με αποτέλεσμα ο κήπος της σκήτης να γεμίσει με ξένο χώμα και άμμο. Τα δύο κελιά όπου έμεναν, είχαν και αυτά γεμίσει λάσπη. Η εκκλησία ήταν στεγασμένη με τρυπημένα κεραμίδια και εξαιτίας της βροχής είχαν φυτρώσει χόρτα στις χαραμάδες του πατώματος. Έφτιαξαν πρόχειρα μία σόμπα με τρία βαρέλια πάνω στην οποία κοιμήθηκαν. Ένας Ρουμάνος αδελφός από την Ιεριχώ, ονόματι Κωνσταντίνος (ο Κωνσταντίνος Σπανάκε ήταν από το χωριό Ντοκάνι, συγχωριανός με τους παππούδες του επισκόπου Παρθενίου. Έφυγε στα Ιεροσόλυμα εξαιτίας της αλλαγής του ημερολογίου) που είχε αναλάβει να φέρνει ψωμί, έκτισε ως δωρεά ένα σπιτάκι με τα ξύλα που βρισκόνταν στον κήπο της σκήτης.

Υστερα από λίγο καιρό, πεθαίνει ο νεοημερολογίτης Πατριάρχης της Ρουμανίας Νικόδημος και όπως συνηθιζόταν σε αυτές τις περιπτώσεις, όλα τα πατριαρχεία έπρεπε να τελέσουν σαράντα

λειτουργίες και την τεσσαρακοστή ημέρα μνημόσυνο. Με την ευκαιρία αυτού του γεγονότος, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων έδειξε το αληθινό του πρόσωπο. Διέταξε να μνημονεύεται στις λειτουργίες ο αποστάτης Ρουμάνος πατριάρχης, και από τότε, με αυτή την εντολή η επικοινωνία με τους νεοημερολογίτες έγινε επίσημη. Όταν έγινε το μνημόσυνο την τεσσαρακοστή ημέρα, κάλεσαν και τον πατέρα Ιωάννη, αλλά αυτός δεν πήγε.

Μία φορά ήρθε στον Ιορδάνη ένας πλούσιος άνθρωπος από την Αμερική, ο οποίος ήθελε να δει τη σκήτη και να βοηθήσει χρηματικά. Όταν έκατσαν στο τραπέζι, κάλεσε και τον οδηγό με τον οποίο ήρθε. Ο πατήρ Ιωάννης όμως, δεν θέλησε να συνάγουν επειδή ο οδηγός ήταν αλλόπιστος και έτσι έφυγαν στεναχωρημένοι χωρίς να δωρίσουν τίποτα στην εκκλησία. Ο πατήρ Ιωάννης όμως, χάρηκε διότι ο Θεός τον λύτρωσε από αιρετικό κόπο και έλεγε «Καλύτερα φτωχός, αλλά καθαρός», διότι αγαπούσε πάρα πολύ και σεβόταν τους ιερούς κανόνες των Αγίων Πατέρων και για αυτό, έπρεπε να υπομείνει πολλά.

Η πρώτη του τιμωρία ήταν να καθαιρεθεί από ηγούμενος. Στη συνέχεια, ήρθε ξανά ο παλαιός ηγούμενος και αμέσως ο πατήρ Ιωάννης με τον μαθητή του Ιωαννίκιο, κίνησαν για τη σκήτη της Αγίας Άννης για να ησυχάσουν στα εκεί σπήλαια. Τον Νοέμβριο του 1952, αφίχθηκαν στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Χοτζεβίτου, όπου ο ζηλωτής ηγούμενος τους δέχθηκε. Εκεί, έμειναν ένα χρόνο μέχρι που έφθασε ο μεγαλόσχημος μοναχός Παύλος ο Κύπριος, με τον οποίο συμφώνησαν να αναχωρήσουν για κάποιο σπήλαιο. Ο πατήρ Παύλος τον βοήθησε να βάλει πόρτα και παράθυρο στο μικρό του κελί. Εδώ υπέμεινε τη ζέστη της ημέρας και την παγωνιά της νύχτας βασανιζόμενος πάρα πολύ από τους ρευματισμούς του.

Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, άρχισε να τρώει μόνο ξερό ψωμί που του έφερνε ο Ρουμάνος Κωνσταντίνος Σπανάκε από την Ιεριχώ. Όλη του την ζωή την έζησε σε μεγάλη φτώχεια, για να τον πλουτίσει ο Θεός όταν θα έφευγε από την πρόσκαιρη τούτη ζωή. Το κελί του βρίσκεται στην κοίτη του Χοτζεβά, πιο κάτω από το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Χοτζεβίτου, σκαρφαλωμένο περίπου σε ύψος πενήντα μέτρων από το κατώτερο όριο της κοίτης. Στο κελί του μοναχού Παύλου του Κύπριου που βρίσκεται σε κοντινή απόσταση, υπάρχει και ένα μικρό παρεκκλήσι όπου συχνά ο όσιος Ιωάννης τελούσε τη Θεία Λειτουργία.

Πέρασε πολλά από τους βεδουίνους Άραβες, οι οποίοι του έριχναν πέτρες για να τον διώξουν· αυτός όμως, υπέμεινε τα πάντα με χαρά και ταπείνωση.

Η πρόσβαση στο σπήλαιο, ήταν πολύ δύσκολη διότι το ανήφορο ήταν σχεδόν κάθετο. Είχε μία σκάλα μήκους πέντε μέτρων, την οποία μπορούσε να τραβήξει πάνω. Με αυτό τον τρόπο μπορούσε να δεχθεί όποιον ήθελε. Όσο ζούσε δεν δέχθηκε γυναικείες επισκέψεις. Στο κελί,

μετά την ακολουθία και τον κανόνα του, έγραφε ποιήματα και μετέφραζε από τα ελληνικά στα ρουμανικά. Όλα του τα γραπτά, γράφτηκαν με τόσο ταπεινό και κατανυκτικό πνεύμα, ώστε όσοι τα διαβάζουν αναγκάζονται να δακρύνουν ακόμα και εάν η καρδιά τους είναι πολύ σκληρή. Ένα μέρος από το έργο του, δημοσίευσε ο υποτακτικός του το 1968 σε δύο τόμους υπό τον τίτλο «Πνευματική Τροφή». Από όσα έχει γράψει, φαίνεται η γεμάτη νήψη ζωή του και η προσήλωσή του με τον νου και με την καρδιά στον Εσταυρωμένο στον Γολγοθά, που θυσιάστηκε για την σωτηρία του κόσμου. Μελετούσε μέρα και νύχτα, μέχρι που κόντεψε το τέλος του. Δύο εβδομάδες πριν παραδώσει την μακαρία ψυχή του στα χέρια του Κυρίου, μέσα στο καταμεσήμερο, κοίταξε στον γαλανό ουρανό. Στη δεξιά πλευρά υπήρχε ένα στεφάνι από φύλλα φοινικιάς και ήταν γραμμένη η λέξη «μακάριοι» καθώς και άλλες λέξεις· στην αριστερή πλευρά ήταν γραμμένη η λέξη «καταραμένοι» και μερικές άλλες λέξεις. Το όραμά του, το διηγήθηκε στον μαθητή του Ιωαννίκιο ο οποίος τον φρόντιζε πάντα και του είπε πως αν ο πυρετός του έπεφτε, θα μπορούσε να του περιγράψει περισσότερα, από αυτά που είχε δει. Δυστυχώς ο πυρετός ανέβαινε και ο όσιος αδυνατούσε φανερά. Ήταν Αύγουστος και η εξωτερική θερμοκρασία ήταν σαράντα βαθμοί. Κατά τα μεσάνυχτα, ο πατήρ Ιωάννης σηκώθηκε, θέλοντας να πει κάτι, αλλά δεν μπορούσε. Έγειρε πάλι πίσω στο κρεβάτι, αυτή τη φορά για πάντα, τα ξημερώματα της πέμπτης Αυγούστου 1960.

Στη διάρκεια της ζωής του υπέμεινε όλες τις αρρώστιες του με αυστηρή εγκράτεια στο φαΐ και στο ποτό. Έχοντας τον νου καρφωμένο πάντα στα Πάθη του Κυρίου κατάφερε να υποτάξει το σώμα στην ψυχή και να ενωθεί με τον Θεό δια της προσευχής. Ήξερε ότι θα συναντούσε τον Κύριο σε νεαρή ηλικία, αλλά δεν στενοχωριόταν καθόλου· είχε μάλιστα ετοιμαστεί από μόνος του το βράδυ της τετάρτης Αυγούστου.

Ο μαθητής του, τού έκανε κομπρέσες διότι όλο το σώμα του καιγόταν στον πυρετό· ωστόσο ούτε μία φορά δεν αναστέναξε. Σε όλη του την ζωή προσπάθησε να σεβαστεί τους κανόνες της Εκκλησίας από τα μεγάλα πράγματα μέχρι και τις λεπτομέρειες. Από τη στιγμή που χειροτονήθηκε ιερέας, μέχρι τέλους της ζωής του δεν συλλειτούργησε ποτέ με κανέναν διάκονο, ιερέα ή επίσκοπο. Επίσης, όταν τελούσε τη Θεία Λειτουργία δεν μνημόνευε στην Προσκομιδή τους νεοσημερολογίτες.

Μετά τον θάνατό του θάφτηκε στο σπήλαιό του. Έπειτα από πολλά χρόνια, ο όσιος Ιωάννης εμφανίζεται στο όνειρο του δόκιμού του μοναχού Ιωαννικίου, λέγοντάς του ότι πρέπει να τον ξεθάψει. Ο τότε ηγούμενος όμως του μοναστηριού του Αγίου Γεωργίου του Χοτζεβίτη αποφάσισε να μην το κάνει. Πέρασε ένας χρόνος από το όνειρο και τελικά ο ηγούμενος δέχτηκε να τον ξεθάψει, υπό τον όρο ότι θα έμενε εκεί στο σπήλαιο. Αυτό έγινε είκοσι χρόνια μετά την κοίμησή του, δηλαδή στο 1980. Όταν τον ξέθαψαν, φάνηκε ένα μεγάλο θαύμα: το σώμα του ήταν ολόκληρο, με

ευωδιαστή μυρωδιά, με τα άμφια αναλλοίωτα και με το δέρμα ξεραμένο πάνω στα κόκαλα. Νόμιζες ότι κοιμάται. Είχε καθαρό πρόσωπο και τα μαύρα του γένια ήταν άθικτα.

Βλέποντας ο ηγούμενος αυτό το θαύμα αποφάσισε να τον φέρει στο μοναστήρι, μέσα σε μία πρόχειρη λάρνακα η οποία λόγω του ότι δεν ήταν ευπαρουσίαστη, δεν μπορούσε να τοποθετηθεί σε χώρο για προσκύνημα. Οικονομικές δυνατότητες δεν υπήρχαν για να αγοράσουν άλλη λάρνακα. Όταν ήταν στο μοναστήρι σε εκείνη την πρόχειρη λάρνακα, μια γυναίκα από την Αυστραλία, είδε ένα όραμα στο οποίο της παρουσιάστηκε ένας άγνωστος καλόγηρος και της είπε να δωρίσει μια λάρνακα για ένα άγιο με άφθαρτο λείψανο· αλλά πως ονομαζόταν και από που καταγόταν δεν της είπε. Διηγήθηκε το όνειρο σε πολλούς και όλοι θαύμασαν μη γνωρίζοντας την σημασία του οράματος. Όχι πολύ μετά από αυτό, πήγε στον Χοτζεβά ένας γνωστός εκείνης της γυναίκας, ο οποίος προσκύνησε το άφθαρτο λείψανο του οσίου Ιωάννου και είδε την ταπεινή βιτρίνα στην οποία ήταν τοποθετημένο. Αφού κατάλαβε ότι αυτός ήταν ο καλόγηρος από το όραμα της γυναίκας, επιστρέφοντας στην Αυστραλία της διηγήθηκε για τον όσιο και έτσι κατάλαβε ότι αυτός ήταν ο καλόγηρος που είδε στο όνειρό της. Έτσι ο όσιος, απέκτησε την ευπαρουσίαστη λάρνακα μέσα στην οποία βρίσκεται το λείψανο του μέχρι σήμερα στην εκκλησία του Αγίου Στεφάνου.

Μετά από αυτό το γεγονός, ο γέροντας πήγε στην Ελλάδα να μαζέψει χρήματα για την διόρθωση του δρόμου που οδηγεί στο μοναστήρι. Μετά την αναχώρησή του, ορισμένοι κληρικοί του πατριαρχείου αντέδρασαν, επειδή τοποθετήθηκε στην εκκλησία το καινούργιο αυτό λείψανο. Συναντήθηκαν με τον πατριάρχη και αποφάσισαν την σύσταση μιας επιτροπής για την εξέταση του θέματος. Η επιτροπή, αποτελούμενη από τον πατριάρχη Βενέδικτο και ακόμη δυο αρχιερείς, αποφάσισε να βγει το λείψανο από την εκκλησία καθότι το «πόρισμα» έλεγε ότι δεν ήταν άγιος· ωστόσο, περίμεναν την επιστροφή του γέροντα για την υλοποίηση της απόφασης. Στο διάστημα που μεσολάβησε μέχρι την επιστροφή του, σε εκείνα τα τρία μέλη της επιτροπής έπεσε η οργή του Θεού. Ο πατριάρχης πέθανε και οι άλλοι δυο αρχιερείς κατέληξαν στο χειρουργείο, ο ένας με τον νεφρό και ο άλλος με την καρδιά του. Έτσι φοβήθηκαν όλοι και δεν τόλμησαν να ξαναενοχλήσουν τον όσιο.

Αυτοί οι τόποι όπου ασκήτευσε ο όσιος, δηλαδή έρημος και η κοιλάδα του Χοτζεβά, έπαιζαν σημαντικό ρόλο ανέκαθεν. Ο Ιησούς του Ναυή ο διάδοχος του Μωυσή, μετά την πτώση της Ιεριχούς πέρασε από τον ελικοειδές δρόμο, παράλληλα στον ποταμό «Βάδι Κελτ» δηλαδή την σημερινή κοιλάδα του Χοτζεβά και έφθασε στο σημείο όπου βρίσκονται σήμερα τα Ιεροσόλυμα.

Ο προφήτης Ηλίας, στην προσπάθεια του να ξεφύγει από την οργή της Ισαβέλλας, κατοίκησε σε ένα σπήλαιο σε αυτή την κοιλάδα για τριάντα χρόνια, τρεφόμενος από τον κόρακα με ψωμί και κρέας. Στο σπήλαιο αυτό που υπάρχει μέχρι και σήμερα στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Χοτζεβίτου, έμεινε και ο Ιωακείμ προσευχόμενος για σαράντα ημέρες.

Όπως γνωρίζουμε, οι άγιοι Θεοπάτορες Ιωακείμ και Άννα στεναχωρημένοι από την ατεκνία τους, έφυγαν από το σπίτι τους· και η μεν Άννα εγκαταστάθηκε σε ένα κήπο στα Ιεροσόλυμα, ο δε Ιωακείμ, στο σπήλαιο όπου έζησε ο προφήτης Ηλίας. Μετά από σαράντα ημέρες νηστείας και προσευχής τους ανακοινώθηκε από τον αρχάγγελο Γαβριήλ, ότι θα αποκτήσουν μια κόρη η οποία στη συνέχεια θα γινόταν η μητέρα του Κύριου Ιησού Χριστού. Μετά την γέννηση της Θεοτόκου και την Είσοδό της στο ναό, η Άννα μαζί με άλλες ευσεβείς γυναίκες, αποτραβήχτηκε στην κοιλάδα του Χοτζεβά, όπου και κοιμήθηκε σε ένα σπήλαιο που μέχρι σήμερα ονομάζεται «σπήλαιο της Αγίας Άννης» (Δερ Μπενατ στην Αραβική, Μονή των Γυναικών στην Ελληνική). Αυτό το σπήλαιο έμεινε άθικτο από τότε μέχρι σήμερα. Ακόμη και το μοναστήρι καταστράφηκε από τον Χοσρόη τον βασιλέα των Περσών το 614· το σπήλαιο όμως έμεινε άθικτο.

Ο όσιος Ιωάννης φρόντιζε πολύ τόσο για το δικό του ψυχικό όφελος, όσο και για αυτό των συνανθρώπων του, όπως φαίνεται από ένα κείμενο που έγραψε υπό τον τίτλο «Διάβασμα και μελέτη των Αγίων Γραφών». Σε αυτό, αναφέρει: «πολλές φορές έγραψα λόγια για την ωφέλεια της ψυχής μου και πίστεψα ότι αυτά τα λόγια μπορούν να οφελέσουν και άλλους, οι οποίοι δεν έχουν χρόνο να ανοίξουν βιβλία. Ξέρω ότι σήμερα όλος ο κόσμος βιάζεται και τα χονδρά βιβλία των Αγίων Πατέρων, μένουν ξεχασμένα και αδιάβαστα. Έτσι είναι το πνεύμα του αιώνα, έτσι είναι τα σχολεία των ανθρώπων· ο αόρατος πόλεμος είναι τέτοιος, ώστε το πνευματικό έργο και ιδιαίτερα η ανάγνωση των Αγίων Γραφών, να μην έχουν τόπο στη ζωή των σημερινών χριστιανών, οι οποίοι επιθυμούν να ζουν σύμφωνα με την καινούργια μόδα. Η μέριμνα για τα γήινα, τους δένει χειροπόδαρα και για αυτό δεν μπορούν να βρουν χρόνο για το διάβασμα και την μελέτη των Θείων Γραφών. Δύσκολα βρίσκεις χρόνο για να γλυκάνεις την ψυχή και αυτό μας ζημιώνει πιο πολύ από όλα· διότι μη έχοντας χρόνο για να κοιτάζουμε πιο συχνά προς τα ουράνια, ξεχνάμε τον σκοπό της ζωής, αδυνατίζουμε πνευματικά και πολλές φορές φθάνουμε στην απελπισία. Ιδού λοιπόν τι μας συμβουλεύει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης για αυτό το θέμα: “όλοι οι Χριστιανοί οι οποίοι γνωρίζουν τα γράμματα, είναι υποχρεωμένοι να διαβάζουν τις θείες γραφές, διότι όπως λει ο Ιερός Χρυσόστομος, χωρίς την ανάγνωση των Αγίων Γραφών, δεν μπορεί κανείς να σωθεί”. Το ίδιο μας βεβαιώνει και ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος, λέγοντας: “η ανάγνωση φωτίζει και

συγκεντρώνει τον νου και διορθώνει τις κακές συνήθειες". Ο δε άγιος Εφραίμ ο Σύρος, λέει: "όπως εν καιρώ πόλεμου, όταν ηχεί η σάλπιγγα ανεβάζει το ηθικό των πολεμιστών ενάντιων του εχθρού, έτσι και οι Αγίες Γραφές, ξυπνούν τον ζήλο σου προς το καλό και σε ενδυναμώνουν στον αγώνα σου κατά των παθών. Για αυτό αδελφέ μου, ξύπνα και έχει ζήλο να είσαι πάντα προσκολλημένος στις Αγίες Γραφές, για να σε διδάξουν πως μπορείς να αποφύγεις τις παγίδες του εχθρού και να κερδίσεις την αιώνιο ζωή. Υπάρχουν όμως μερικοί που διαβάζουν, αλλά δεν προσπαθούν να καταλάβουν τα γραφόμενα. Για αυτό ο άγιος απόστολος Παύλος συμβουλεύει τον μαθητή του Τιμόθεο "πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει". Ο άγιος Μέγας Βασίλειος και ο Γρηγόριος ο Θεολόγος, σύμφωνα με τον ιστορικό Ρουφήμ, εγκαταστάθηκαν στην έρημο δεκατρία ολόκληρα χρόνια μελετώντας τις Γραφές. Τώρα ας διερωτηθούμε εμείς που ζούμε σε αυτούς τους έσχατους καιρούς. Αν παλαιότερα ήταν απαραίτητη η ανάγνωση των Γραφών, σήμερα που πλεόνασε η αμαρτία και λιγόστευαν οι καλοί ποιμένες, τώρα που δεν βρίσκεις συμβουλές για την ψυχή, που αλλού μπορούμε να βρούμε παρηγοριά και φωτισμό εκτός από την μελέτη των Γραφών;»

Από τον τριακοστό έκτο λόγο του αγίου Ισαάκ του Σύρου, επέλεξε τα εξής ψυχωφελή: «Το θέλημα του Αγίου Πνεύματος, είναι να καταβάλλουν οι αγαπητοί Του σε ασταμάτητους προσπάθειες και κόπους. Δεν κατοικεί το Πνεύμα Του Θεού σε αυτούς που ζουν στις αναπαύσεις, αλλά το πνεύμα του διαβόλου. Για αυτό κάποιος ευσεβής, είπε: "υποσχέθηκα στον εαυτό μου να πεθαίνω καθημερινά". Από εδώ ξεχωρίζουν οι καθαροί δούλοι του Θεού από τους υπόλοιπους, διότι αυτοί ζουν στις θλίψεις και τη στεναχώρια, ενώ ο κόσμος στις απολαύσεις και τις αναπαύσεις· επειδή δεν ήθελε ο Πανάγαθος Θεός να έχουν ανάπαυση οι αγαπητοί του δούλοι σε αυτή την ζωή, αλλά θλίψεις, δυσκολίες, μέριμνες, φτώχεια, γύμνια, μοναξιά, χρέη, αρρώστιες, ειρωνείες, συντριβή καρδιάς και μια κατάσταση που δεν μοιάζει με των υπολοίπων ανθρώπων. Για αυτό αυτοί κλαίγουν και ο κόσμος γελά, αυτοί στεναάζουν και κόσμος χαίρεται, αυτοί νηστεύουν και ο κόσμος απολαμβάνει· την μέρα κοπιάζουν, την νύχτα ασκητεύουν. Διότι η αγάπη τους προς τον Σωτήρα Χριστό, είναι πιο δυνατή και από τον θάνατο».

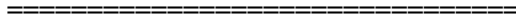
Ο βίος του όσιου Ιωάννου, είναι ζωντανό παράδειγμα συνεχούς ανήφορου προς την τελειότητα και τη μυστική ένωση με τον Θεό. Δια της αυστηρής άσκησης, ελευθέρωσε την ψυχή του από τα πάθη και ενδυναμώθηκε με τις πιο εκλεκτές αρετές. Κατέβαλε τεράστιο κόπο για να μαζέψει από τα βιβλία των αγίων Πατέρων τα πιο σημαντικά διδάγματα που να ωφελούν τους αναγνώστες. Τα διδάγματα αυτά, για να ελκύουν την προσοχή, τα τοποθετούσε στα ποιήματα του. Τα περισσότερα γραπτά του, βρίσκονται στο βιβλίο «Πνευματική Τροφή». Ο όσιος

Ιωάννης, προέβλεψε το τέλος του και το έγραψε στον τοίχο του σπηλαίου του.

Μετά τη κοίμηση του, η αδελφή Γαληνή από την Ιεριχώ, τον μνημόνευε στις προσευχές της μαζί με άλλους κεκοιμημένους. Στη συνέχεια, διάβασε μερικές από τις επιστολές του όσιου Ιωάννου, όπου έγραφε με ζήλο για την αληθινή ορθόδοξη πίστη και για το παλαιό ημερολόγιο. Δεν άρεσε αυτό στην Γαληνή και έτσι διέγραψε το όνομά του από το δίπτυχό της. Μετά από λίγο, εμφανίστηκε στο όνειρο της ο όσιος και της είπε: «Τι κακό σου έκανα; Γιατί με έσβησες;» Ύστερα από αυτό το γεγονός, η αδελφή Γαληνή, έγινε η ίδια φύλακας και υποστηρικτής του παλαιού ημερολογίου. Σε ένα μικρό προσωπικό τετράδιο του όσιου, ανάμεσα σε άλλες σημειώσεις, βρέθηκε ένα ιδιόχειρο σημείωμα του 1942 στο οποίο έγραφε: «σήμερα στην πρώτη ώρα, δεν μνημόνευσα τα δίπτυχα και δεν πήρα αντίδωρο, διότι ο ιερέας που λειτούργησε, ήταν ιερέας του Ελληνικού ναυτικού της Αιγύπτου και είχε επικοινωνία με τους νεοημερολογίτες».

Αυτός είναι ο αληθινός βίος του οσίου όπως τον συνέγραψε ο μαθητής του μοναχός Ιωαννίκιος, ο οποίος ασκήτευσε κοντά του μέχρι το τέλος.

Δια πρεσβειών λοιπόν του νεοφανέντος οσίου Ιωάννου του Χοτζεβίτου, είθε ο Κύριος να καθοδηγεί πάντας προς νομάς σωτηρίους και εις παν έργον αγαθόν. Αμήν.

Σημείωσις 1. Το παρόν κείμενο είναι μετάφρασις του Σεβ/ του Κιτίου κ. Παρθενίου, «ο «οποῖος ἔν «υστερογράφω γράφει: « Προσπαθήσαμε να είναι όσο το δυνατό πιο πιστή και ακριβής η μετάφραση, από τον πρωτότυπο βίο του οσίου όπως τον συνέγραψε ο υποτακτικός του μοναχός Ιωαννίκιος στην Ρουμανική γλώσσα.